

ЯК Я ЗБОЖЕВОЛІВ

Я сидів у своєму офісі і, раптом, задзвонив телефон. Не встаючи з теплого крісла і не зачиняючи двері до головного офісу, я відповів.

– Алло!

– Алло, Сашенько, як твої справи?

Як обпалений, я скочив до дверей і з гуркотом зачинив їх.

– Я ж просив не дзвонити у робочий час!

– Вибач, я просто хотіла...

– Що ти хотіла? Я зайнятий! Передзвони ввечері!

– Але...

– Все, бувай! Говорити більше не можу!

Я кинув слухавку і від хвилювання закурив сигарету. Так, іноді я курих у своєму кабінеті через відкрите вікно. Гм, не вистачало б ще, щоб із роботи поперли через цю недосвідчену малолітку. Адже я просив... І це ж треба бути такою... Дізнався б про це мій тесть, одразу ж узяв би когось іншого на моє місце. Адже воно дісталося мені такою дорогою ціною!

Увечері я прийшов додому, а моя дружина мені каже:

– Знаєш, а тобі тут дзвонили...

– Хто?

– Якась молоденька.

– І що вона хотіла?

– Вона мені здалася дивною. Почала все розпитувати про тебе, про дітей, про мене...

– Ти хоч нічого їй не розповідала?

– Ні, я що, дурепа?.. Ну? Хто це? Як ти це поясниш?

– Звідки мені знати?

– Тобі на мобільний телефон вона не дзвонила?

– Ні...

– Знаєш, кому ти вішатимеш локшину на вуха... Вона дзвонила до тебе, але ти, бачите, був дуже зайнятий... Я втомилася так жити! А ти використав свій останній шанс.

Вона розслабилася, видихнула і сіла на диван.

– Це дівчисько мені все розповіла.

– Що розповіла, про кого? Про що?

– Та не прикидайся, годі! Досить розігравати тут спектакль. Ця студентка розповіла мені, що вагітна!

– Як?

По моєму тілу ніби пробігли сотні стад мурашок, а волосся на голові заворушилося.

– Ось так просто взяла та завагітніла...

– Від кого?

– Який ти нетямущий! Самець – ось хто ти!

Пауза. Я нічого не розумів, навколо моїх очей ніби чорні кола з'явилися, а голова почала боліти і йти обертом. У мене підкосилися ноги і я теж сів.

– Завтра ж я подаю на розлучення. Навіщо мені це треба? Ти не міг сказати одразу, ще до нашого весілля, що тобі не я цікава, а робоче місце та гроші?

– Що ти кажеш, замовкни!

– Це ти замовкни, негідник! Ти всім псуєш життя. І своїй колишній, і мені, і, ось, двадцятирічній студентці... Знаєш, як їй зараз? Знаєш, як це дізнатися

про вагітність та тривалий час приховувати від батьків? А я знаю!.. Я все знаю!

– Замовчи!

– А знаєш, як розчарується у тобі мій батько? А твої батьки думають, що їхній син – ангел, херувим біля воріт Раю... А насправді... А дітям... Що я скажу дітям?

Я вже нічого не чув. Перед моїми очима ніби опустилась вуаль, а руки та ноги набралися свинцем. Я мало не зірвався. Мені так хотілося встати, побігти на кухню за ножом, ні, за сокирою і... Ні, що я таке говорю, дурень... Замокни. Я схопився зі й вибіг надвір. Що робити, куди піти? На роботу – ні! До батьків – ні! До Тетяни? Так! Так, я піду до Тетяни і дізнаюся, що там сталося, чому вона почала дзвонити мені додому. От дурепа... Я ж просив...

Я дістався її під'їзду. Дивно. На подвір'ї стояла швидка. Моє серце здригнулося, і я немов шалений вибіг на третій поверх, де Тетяна винаймала у подружки кімнату. Тут я виявив багато лікарів.

– Таня! Тетяно!

Щойно переступивши поріг, натрапив на відкриту настіж ванну кімнату.

– Танечко, Таня!

– Чоловіче, вийдіть, сюди не можна! – відповіла відгодована жінка у білому халаті. – Зачекайте до приїзду поліції.

– О, Таня, що ж ти зробила? От дурненька... Олена! Де Лена? Я побіг у спальню. На ліжку сиділа Тетянина співмешканка.

– Олено, що трапилось?

– Іди звідси, кабель!.. Іди негайно! Тані більше немає! – Лена постійно плакала і шморгала носом. – Вона порізала собі вени.

Після цих слів я побіг знову у ванну, розштовхав усіх лікарів і кинувся до бідної дівчинки. Її обличчя було бліде, а все тіло закривавлене та холодне. Я схопив Таню за руку – пульсу немає... Мої ноги ослабли, голова пішла обертом і я впав прямісінько в калюжу крові.

* * *

Пройшов місяць. Я весь цей час ходив, як не свій. Все ніяк не міг прийти до тями. Роботи у мене вже не було, дружини також. А діти..., діти, як мені вас шкода! Так мені й треба, адже я сам у всьому винний. Не треба було шукати пригод на свою голову. О, Господи, який же я дурень! Що робити? Я нічого не хочу. Пішов у парк. Закурив. Я зробив глибоку затяжку, а вітер докурив до кінця і вирвав з моєї ослабленої руки недопалок. У мене закрутилася голова. Я встав з лавки і рушив додому, але в очах потемніло, і... я впав...

– Добридень, пане!

– Добридень!

Біля мене бігала невелика темно-коричнева волохата істота з хвостиком і ріжками. Це чорт? Він постійно намагалося вискочити на моє ліве плече.

– Віддай, віддай йому, не пошкодуєш!

– Що віддати? Кому?

– Який ти нетямущий... самець!

– Замовчи!

– Душу віддай господареві. Він будь-яке твоє бажання виконає.

– Що?

– Сатана вже зачекався, поспішай!

– Хто? Са... Ти що, ні! Ні!.. Ні-і-і!..

Я збожеволів. Нічого не міг зрозуміти. Весь час марив, марив, марив... А люди в білих халатах тепер постійно крутилися біля мене, а не біля тієї малолітньої дурепи Таньки.